

Ben Olid · Poblet, 8 d'agost de 2011

LLUM CONTRA L' INVERN DE LA INCOMUNICACIÓ

Boud Ayoub va emocionar amb la seva crida al minaret

La parada que fa La cerimònia de la llum a Poblet comença amb centenars de fanalets; el públic com una processó cap a la platea per un camí de torxes encenses. De fons se sent un tambor insistent, gairebé inquietant. Llums blaves, músics a l'escenari davant els instruments. I llavors, de blanc, imponent, pel passadís que hi ha entre les cadires, apareix Lídia Pujol, que carrega el Llibre vermell de Montserrat i ens n'ofereix Stella Splendens. El públic, gairebé exclusivament catalanoparlant, de mitjana edat, fa cara de saber què va a veure. I no quedarà decebut.

L'Espectacle gira al voltant de la figura de la Mare de Déu, però sent una obra de Pujol, que es declara amant de Lilith, no podem esperar-ne una lectura convencional. La seva Mare de Déu és lliure, redemptora, i vol ser un lligam entre les tres grans religions. “Per mi, l' infern és la incomunicació”, afirma. Contra aquest infern esten ponts de llum en forma de cançons cultes i populars, religioses i profanes, cristianes, jueves, musulmanes. Totes ben lligades amb el fil d'un espectacle que juga amb el misteri i la reinterpretació dels mites que alimenten la nostra cultura.

La cerimònia de la llum no és un espectacle fet en sèrie; cada representació s'adapta al monument en què es farà, i no només pel que fa als elements més evidents de la posada en escena. En aquest cas, Lluç Torcal, prior del monestir, hi ha aportat un text de Mateu que dona suport a la lectura que fa Pujol de l'Anunciació: “Un acte d'amor només pot ser lliure; Maria havia de triar lliurement si volia o no ser el vehicle per al naixement de Déu”. Ens vol oferir una reinterpretació de les escriptures que faci trontollar els fonaments d'una cultura masculista i castradora. Suggereix més del que diu, i això que diu molt. A més de les cançons, hi ha textos com Desnéixer, de Marçal, o paraules sufís i cristianes que vesteixen una escenografia espectacular.

Entre les imatges més impactants hi ha potser la lluita de carraques que representa l' infern mentre sona *Ad mortem festinamus*, o la crida al minaret que fa Mohamed Boud Ayoub des de dalt de la murada del monestir, traient el cap entre els merlets. És tan emocionant veure el fundador de l'Orquestra Àrab de Barcelona cantant “ave Maria” vestit amb roba d'inspiració àrab i babutxes, com sentir els cors “Al·là, Al·là” que li fa més tard Pujol amb el seu aire de Mare de Déu despentinada.

En una paraula, “impressionant”

Quan, després de gairebé dues hores que passen volant, es fa el silenci, no dura gaire. El públic s'aixeca, aplaudeix amb ganes: set-centes persones amb els ulls brillants. Per indicació dels artistes, no hi ha hagut aplaudiments fins ara, i això ha donat una continuïtat teatral, gairebé ritual, a l'experiència. La paraula de la nit és “impressionant”, se sent arreu dels grupets que esperen el seu torn per felicitar els intèrprets. Els monjos que hi ha entre el públic tornen al monestir; sembla que a l'abat Josep Alegre també li ha agradat.

Pujol i Boud Ayoub acomiaden la gentada a la Porta Daurada. Un nen li pregunta a la cantant com és que ho fa tan bé. “Per què has vingut a veure’m”, respon. Ell li promet que tornarà. I jo també.

Lúdia Pujol a Poblet

Els músics de la Cerimònia de la llum